Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et Liv gjenoplevet i Erindringen; Anden Del 1842-49 (1944)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: ”2. og 3. Del : 1842-56”, i Heiberg, Johanne Luise: *2. og 3. Del : 1842-56*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr06val-shoot-idm139696435608944.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: 2. og 3. Del : 1842-56

I det Samme saae vi begge, at han nærmede sig med sit optrukne vrede Ansigt, og hurtigt hviskede hun til mig: "Kan De faa ham til at krølle sit Haar til Prøven i Morgen?" Jeg fik neppe Tid til at svare: "Det skal ske," før han passerede tæt forbi os. Uagtet hans vrede Ansigt og trodsige Gang standsede jeg ham i Farten med et ligegyldigt Spørgsmaal. Han besvarede det høfligt; det ene Ord tog det andet; hans Ansigt opklaredes; han blev livlig, underholdende, galant, og mit Held vilde, at han kom til at sige mig en Compliment om, som han sagde, mit smukke, brune Haar. "Ja," svarede jeg, "jeg negligerer ikke mit Haar, saaledes som De negligerer Deres; hvor kan De nænne at lade det hænge i saadanne lange Tjavser, hvorfor krøller De det ikke?" Ubeskrivelig var Overgangen i hans hele Væsen efter denne min Tiltale. Under hele Prøven greb han enhver Leilighed til at være ved min Side og underholde mig paa det Ivrigste til stor Forbauselse for hin Dame, der troede, at han hadede mig, og hendes Forbauselse steg, da han mod Slutningen af Prøven zirligt traadte mig imøde med en Bakke, hvorpaa der stod Vin, Druer, Kager, med de Ord: "Prøven har varet saa længe i Dag, trænger De ikke til en en lille Forfriskning?" Damen, jeg og han nød disse Sager i den muntreste Stemning; han fulgte mig som en galant Cavaler ned til min Vogn, og jeg var vis paa, at jeg hele den Dag var høit agtet og elsket af ham. Da jeg næste Dag kom paa Prøven og til Dels havde glemt Had, Vrede, Venlighed og Galanteri, kom Nielsen mig imøde med et saa blankt Haar, der bølgede i de yndigste Krøller, at jeg havde al min Selvbeherskelse nødig for ikke at briste i Latter. Jeg kastede et Blik hen til Damen, og med et talende Minespil udtrykte hun sin Overraskelse over, hvad hun saae og hørte. "Ser De," sagde jeg til hende, da vi vare blevne ene, "saaledes hænger det sammen med slige Menneskers Had og Bagvaskelse! Vil man kun nedlade sig til at række dem den lille Finger, smigre, om aldrig saa lidt, deres Forfængelighed, da bliver der af en Fjende en Ven, en enthousiastisk Ven, der aldeles ikke mindes, at han nogensinde har været os imod, ja vilde anse det for den største Bagtalelse, om nogen vilde paastaa Sligt. Men jeg kan ikke være Ven med slige Mennesker, og altsaa blive de mine Fjender." Nielsens Kur fra Dagen iforveien fortsattes paa en for mig foruroligende Maade, og det gjaldt nu om at standse den i sin Fart. Da han derfor i Samtalens Løb bragte Talen hen paa sin Lydighed med at krølle sig, sagde han: "Ak ja, det er snart for sent, De har vel neppe lagt Mærke til, at jeg har al mulig Udsigt til at blive skaldet?" Da svarede jeg: "Saa meget desbedre, thi saa kommer De til at ligne Heiberg; da han er skaldet, finder jeg det smukkest." Neppe vare disse Ord udtalte, før det fuldstændigste Changement foregik i hans Physiognomi; han foer bort og - o ve! den stolte Venskabsbygning var for lang Tid sunken i Grus. Han bragte mig 106 ikke oftere Vin, Kager og Druer, men des oftere hørte jeg, hvor stærkt han paa min Ryg beskjæftigede sig med min ringe Person.